

РЕШЕНИЕ

№ 556

гр. София, 03.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Г СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Албена Александрова

Членове: Нели С. Маринова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Виктория Ив. Тодорова
като разгледа докладваното от Албена Александрова Въззивно гражданско дело № 20221100509490 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258-273 ГПК.

С решение № 7233/27.06.2022 г. СРС, 123 с-в, по гр.д.№ 6580/2022 г. е осъдил „Б.Е.Х.“ ЕАД да заплати на Д. С. К. сумата от 15 750 лв.-парично обезщетение за оставане без работа за периода от 21.01.2016 г. до 21.07.2016 г. поради незаконно уволнение на основание чл.344, ал.1, т.3 КТ вр. чл.225, ал.1 КТ и сумата от 258,13 лв.-обезщетение за забава за периода 13.12.2021 г.-09.02.2022 г. на основание чл.86, ал.1 ЗЗД.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от ответника „Б.Е.Х.“ ЕАД с оплаквания, че същото е постановено в нарушение на материалния закон и е необосновано.Излага доводи, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че 3-годишният давностен срок е започнал да тече от влизане в сила на решението по чл.344, ал.1, т.1 КТ.Поддържа становище, че изискуемостта на вземането е настъпила от момента на прекратяване на трудовото правоотношение.Твърди, че цитираното решение № 641/21.10.2010 г. по гр.д.№ 923/2009 г. на ВКС, III ГО представлява изолирана съдебна

практика, която е преодоляна с посочената от него трайна съдебна практика.Поддържа становище, че искът по чл.344, ал.1, т.1 КТ е конститутивен и с уважаването му уволнението се счита за незаконно към момента на извършването му, поради което началният момент на претенцията за обезщетение е датата на уволнението.Моли съда да отмени обжалваното решение и да отхвърли предявените иски.Претендира разноски.Прави възражение по чл.78, ал.5 ГПК.

Ответникът по въззивната жалба-Д. С. К. оспорва същата.Поддържа, че с влизане в сила на решението за отмяна на оспореното уволнение за ищеца е възникнал правен интерес да търси заплащане на обезщетение по реда на чл.225, ал.1 КТ и правото му на обезщетение е станало изискуемо от този момент, тъй като искът е акцесорен и зависи от отмяната на уволнението.Твърди, че посочените от въззивника съдебни решения касаят други видове обезщетения, които не са аналогични на това по чл.225, ал.1 КТ.Моли съда да потвърди обжалваното решение.Претендира разноски.

Съдът, като прецени становищата на страните и обсъди представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Районният съд е бил сезиран с иски с правно основание чл.225, ал.1 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД.Ищецът- Д. С. К. твърди, че с решение № 60223/27.10.2021 г. по гр.д.№ 970/2017 г. на ВКС, III ГО, влязло в сила на 27.10.2021 г., е признато за незаконно и отменено уволнението му, извършено с акт за прекратяване № РД-ЛС-20/20.01.2016 г. на изпълнителния директор на „Б.Е.Х.“ ЕАД.Твърди, че въпреки отправената покана до ответното дружество дължимото обезщетение не му е заплатено.Излага твърдения, че през периода от 21.01.2016 г. до 21.07.2016 г. не е полагал труд по трудов договор, и че за него е възникнал правен интерес да претендира заплащане на обезщетение по чл.225, ал.1 КТ за посочения период в размер на 15 750 лв. при месечно брутно трудово възнаграждение в размер на 2 625 лв.Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата от 15 750 лв.-обезщетение за оставане без работа за периода от 21.01.2016 г. до 21.07.2016 г. със законната лихва от датата на предявяване на иска, както и сумата от 258,13 лв.-лихва за забава за периода от датата на подаване на заявление до ответното дружество-13.12.2021 г. до датата на предявяване на иска-09.02.2022 г.

С отговора на исковата молба ответникът е направил възражение за погасяване на претендираните вземания.

С решение от № 60223/27.10.2021 г. по гр.д.№ 970/2017 г. на ВКС, III ГО, влязло в сила на 27.10.2021 г., е признато за незаконно и отменено уволнението на Д. С. К., извършено с акт за прекратяване № РД-ЛС-20/20.01.2016 г. на изпълнителния директор на „Б.Е.Х.“ ЕАД.

Със заявление рег.№ 01-1584/13.12.2021 г. ищецът е поканил „Б.Е.Х.“ ЕАД да му изплати шест brutни трудови възнаграждения в размер на 15 750 лв. за времето от 21.01.2016 г. до 21.07.2016 г. на основание чл.225, ал.1 КТ.

С допълнително споразумение № 19 от 02.10.2015 г. към трудов договор № 06202 страните са договорили допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит: над 25 г.-25%.

Видно от представеното допълнително споразумение № 20 от 16.11.2015 г. към трудов договор № 06202 фиш за заплата за м.10.2015 г. основното трудово възнаграждение на ищеца възлиза на 2 100 лв.

В съдебно заседание на 17.06.2022 г. първоинстанционният съд е констатирал от оригинала на трудовата книжка на ищеца, че след прекратяването на трудовото правоотношение с ответника на 21.01.2016 г. липсва отбелязване за наличие на трудово правоотношение при същия или при друг работодател.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

За да уважи исковете първоинстанционният съд е приел, че вземането на незаконно уволнение работник или служител за обезщетение по чл.225, ал.1 КТ възниква в момента на влизане в сила на решението, с което уволнението е признато за незаконно. Съдът се е позовал на решение № 641/21.10.2010 г. на ВКС, III ГО по гр.д.№ 923/2009 г. и е изложил мотиви, че при парични вземания изискуемостта се смята за настъпила в деня, в който по вземането е трябвало да се извърши плащане по съответния ред, както и че работникът или служителят търпи вреди не от уволнението, а само от незаконното уволнение.

От събраните доказателства се установи, че трудовото правоотношение между страните е било прекратено на 21.01.2016 г., като със съдебно решение, влязло в сила на 27.10.2021 г., уволнението на ищеца е признато за незаконно

и е отменено.

Съгласно разпоредбата на чл.358, ал.1, т.3 КТ срокът за предявяване на иск за обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение е 3 години.

Настоящият съдебен състав споделя съдебната практика, съгласно която давностният срок за предявяване на иска за обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение тече от датата на уволнението. При парични вземания изискуемостта се смята настъпила в деня, в който по вземането е трябвало да се извърши плащане по надлежния ред като вземането по чл. 225, ал. 1 КТ е изискуемо от деня, в който уволнението е могъл да иска изпълнение, който поначало е денят на уволнението. След този момент съгласно чл. 335 КТ трудовото правоотношение се прекратява и трудовият договор преставя да действа и да обвързва двете страни - работодател и работник или служител. От този момент започват да се изчисляват и сроковете за обжалване законността на уволнението, за обезщетение за времето, през което работникът или служителът е останал без работа поради уволнението и т.н., както и започва да тече и давностният срок по чл. 358, ал. 1, т. 3 КТ. Правото на обезщетение се отнася за всеки отделен период от време през исковия период и давностният срок започва да тече за всяка изтекла част от вземането за периода - от момента на изтичането му /в този смисъл са решение № 387/27.10.2010 г., гр.д.№ 1317/2010 г., ВКС, IV ГО, постановено по чл.290 ГПК; ТР № 3/19.03.1996 г., ОСГК на ВС по т.д.№ 3/1995 г.; определение № 215/17.02.2016 г., гр.д.№ 118/2016 г., ВКС, III ГО; решение № 420/17.08.2010 г., гр.д.№ 905/2009 г., IV ГО, ВКС/.

Несъстоятелно е възражението на въззиваемия, че цитираното решение № 420/2010 г. по гр.д.№ 905/2009 г., IV ГО на ВКС касае други видове обезщетения, тъй като се касае за искове за парични обезщетения и спрямо тях е приложима разпоредбата на чл.358, ал.2, т.2 КТ, като въпросът дали исковите са обусловени от изхода на спора по чл.344, ал.1 КТ е ирелевантен за определяне на началния период на погасителната давност.

С оглед датата на прекратяване на трудовия договор-21.01.2016 г. и периода, за който се претендира обезщетението-21.01.2016 г.-21.07.2016 г. съдът счита, че към момента на предявяване на иска по чл.225, ал.1 КТ-10.02.2022 г., същият е погасен по давност. Съгласно разпоредбата на чл.119 ЗЗД погасен по давност е и иска по чл.86, ал.1 ЗЗД.

Поради разминаване на крайните изводи на двете инстанции обжалваното решение следва да се отмени, а предявените искове да се отхвърлят като неоснователни.

На основание чл.78, ал.1 и ал.8 ГПК във връзка с чл.25, ал.1 НЗПП въззиваемият следва да бъде осъден да заплати на въззивника сумата по 100 лв.-разноски за юрисконсултско възнаграждение за всяка инстанция или общо 200 лв.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 7233/27.06.2022 г. НА СРС, 123 с-в, по гр.д.№ 6580/2022 г., ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Д. С. К. с ЕГН ***** и с адрес: гр.София, бул. ***** срещу „Б.Е.Х.“ ЕАД с ЕИК ***** и със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. ***** искове с правно основание чл.225, ал.1 КТ за сумата от 15 750 лв.-парично обезщетение за оставане без работа за периода от 21.01.2016 г. до 21.07.2016 г. и с правно основание чл.86, ал.1 ЗЗД за сумата от 258,13 лв.-обезщетение за забава за периода 13.12.2021 г.-09.02.2022 г., като погасени по давност.

ОСЪЖДА Д. С. К. с ЕГН ***** и с адрес: гр.София, бул. ***** да заплати на „Б.Е.Х.“ ЕАД с ЕИК ***** и със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. ***** сумата от 200 лв. на основание чл.78, ал.1 и ал.8 ГПК.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____